

forelagt, og lægge Arbeidet som hidtil i Beboernes egen Haand. De maa da gjøre, hvad de formaar, for at redde sig fra lignende Ulykker, hvis de skulde indtræde. Det er min Betragtningssmaade af Sagen, og jeg kan ikke faae andet Syn paa den. Da vi vare samlede, stillede jeg et Endringsforslag, som gik ud paa, at Statskassen skulde bære en Andeel af Anlægs- og Vedligeholdelsesomkostningerne, Amtsrepartitionssonden en Andeel, samt den vedkommende Egnss Beboere og den Kommune, hvorunder de skattede, en Andeel; men mine Kolleger vilde ikke tiltræde min Opfattelse. Den saadane Ordning vilde Udgifterne hertil blive stillede i Lighed med Udgifterne til Sandflugtens Dæmpning i Sjælland, og jeg tror den vilde give en taalelig Fordeling, men mit Forslag fandt, som sagt, ikke Bifald, og jeg lod det derfor falde. Jeg burde, maasse have opstillet det, og ladet Thinget bønne derom; men om det vilde have fundet mere Bifald, end hvad der nu foreligger, ved jeg ikke. Vil Thinget imidlertid forfaste Forslaget under Nr. 5, maa det hellere forfaste hele Loven.

**Clausen:** Der har gjentagne Gange, saavel under 1ste Behandling af denne Sag, som ogsaa i Dag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) været talt om, hvorvidt det kunde gaa at fkyde Sagen ud til næste Aar. Jeg maa dertil sige, at for Falsters Vedkommende gaar det efter min Opfattelse paa ingen Maade an. Det er mig klart, at næste Aar er det for silde; Bøts Nor vil næste Aar maasse slet ikke eksistere; indtagen som en Sandpøyle i Havet, og jeg vil meget beklage, om denne Sag ikke skulde blive ferdig endnu i Aar, og beklage det ikke alene for det Lands Skyld, der ligger indenfor Bøts Nor, men ogsaa for selve Bøts Nor, hvor man er ved Opførelsen af Gaardene, og hvor det maa siges, at Beboerne, da ikke ville, yve at bo den tilstundende Vinter. Disse Arbeiders Udsættelse maa jeg, altfaa anse for meget beklagelig. Jeg har ikke havt nogen som helst Betænkelighed ved Sammenfætningen af den Kommission, som skal lede Arbeidet; det er en Ting, som jeg virkelig ikke tror, at man burde opholde sig ved. Sagen er saa vigtig, at den ikke bør indskydes; jeg tør dristig overlade den i Regjerings Hænder, og har ikke villet fremsætte nogen som helst Betænkelighed i saa Henseende. Men naar den ærede Minister kom til at omtale, hvorledes jeg forleden Dag havde henvist til, hvor stor Byrden vilde blive paa Lønde Hartkorn, da brugte jeg kun denne Signelse for at betegne dette Forhold gjennemsnitlig. Det er en Selsølg, at det ikke vil blive lige meget paa Lønde Hartkorn for hver enkelt Mand, men deraf følger ogsaa, at enkelte ville komme til at give et større Bidrag paa Lønde Hartkorn og blive haardere behyrdede end Andre, og jeg er overbevist

om, at de ikke ville kunne bære en saadan Byrde. Den ærede Minister henviste vel til den Indtægt, som disse Mænd havde af Bøts Nor. Ganske vist, man har jo begyndt Udørringsforetagendet under den Forventning, at det i sin Tid skulde give Indtægt; men jeg kan fortælle den ærede Minister, og det ærede Thing, at i Stedet for at give Indtægt har det endnu den Dag i Dag ikkun medført store Udgifter, og endnu i Aar er der repareret for Altkjøberne 30,000 Rd. Jeg maa ogsaa bede erindret, at dette Interessentklub ved selve Stormfloden har lidt store og betydelige Tab paa Bygninger, Kanalær, Træplantninger osv., som det ikke har kænnt paa at faae nogen som helst Erstatning for fra nogen Side. Der bør altsaa tages Hensyn til, hvorvidt man for Diebliffet vil kunne hjælpe Vedkommende til at bære de store Omkostninger; men et saadant Hensyn er for Diebliffet ikke toget. Det er imidlertid at haabe, at der fremtidig vil komme noget Godt ud af dette Foretagende. Den ærede Minister talte ogsaa om, at der ved den paatænkte Foranstaltning skete betydelige Forbebringinger ved de paagjældende Eiendomme; idet de bleve stærkere beskyttede ved de høiere Diger. Jeg vil ikke sige, at dette vil medføre betydelige Forbebringinger, men jeg vil sige, at det vil være at hjælpe de vedkommende Eiendomme til at tilbagevinde Noget af deres Værdi. Selv om vi faae betydelig høiere Diger der, ville disse Eiendomme ikke engang tilnærmelsesvis kunne tilbagevinde den Værdi, som de havde før Stormfloden; thi blot den Tante, og den Bevidsthed, at disse Eiendomme kunne være udfatte for Sligt, sætter deres Værdi saa meget ned, at kun Liden kan udjævne det. Naar den Tid kommer, da Stormfloden tildeles et gient, ville Eiendommene komme nogenlunde tilbage til deres sande Værdi. Saa gjerne jeg end vil gjøre Alt for at beskytte Landet, vil jeg dog ikke gaa saa vidt, at jeg skulde være med til at undergrave Christensen for Mønge, der bo i de paagjældende Egne; en saadan Sikkring af Landet vilde være fordyrt kjøbt. Det er rigtig nok, hvad den ærede Minister forleden sagde, at Syd-falster er et godt Stykke Land, og at der for en stor Del er velhavende Folk der; men vi skulle dog ogsaa se hen til, at selv om Halvølen kan bære Byrden, saa vil maasse den anden Halvøel ikke kunne bære den; og det vilde allerede være galt nok, om disse Folks Christens skulde blive tuet. Jeg tror derfor, at der er Anledning for Staten til at hjælpe alvorligt til. Det gjør mig ondt, at jeg skal henvise til, hvad der under disse Forhold er gjort i vort tydske Naboland; det er kun nødigt, at jeg trækker dette Exempel frem, men jeg synes, at der deri ligger et Fingerpeg til, hvad vi burde gjøre her, da vi dog ikke tilnærmelsesvis her stille de Forbringinger, som der ere blyene syldestgjorte.